

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. spółki komandytowej w W.
przy uczestnictwie Syndyka Masy Upadłości S. sp. z o.o. w upadłości w W.
o wpis zastawu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 lipca 2018 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek r.pr. U. M. – M. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie syndyk wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi ma, zdaniem skarżącego, wynikać stąd, że Sąd II instancji nie uwzględnił nieważności postępowania, jaka miała miejsce w toku postępowania przed Sądem I instancji. Skarga nie jest jednak z tego względu oczywiście uzasadniona. Sąd II instancji dostrzegł naruszenie przepisów postępowania w toku postępowania przed referendarzem, lecz w uzasadnieniu swojego orzeczenia trafnie wskazał, że nie prowadziło ono do pozbawienia możliwości obrony swych praw, co skutkowałoby nieważnością postępowania – już bowiem na etapie postępowania przed Sądem I instancji, prawidłowo, występował syndyk w związku z ogłoszeniem upadłości uczestnika postępowania. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że nieważność postępowania istnieje jedynie w razie zupełnego pozbawienia możliwości obrony swych praw, co tutaj nie miało miejsca, uznano tej treści zarzut apelacyjny za niezasadny. Jest to stanowisko prawidłowe, zatem na tej podstawie skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli chodzi o istotne zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania, to dotyczy ono tego, czy art. 174 § 2 k.p.c. należy *per analogiam* stosować do sytuacji uregulowanych w art. 174 § 1 pkt 5 k.p.c. Kwestia jest oczywista. Po pierwsze, art. 174 § 2 k.p.c. ma wyjątkowy charakter, co zdecydowanie przemawia przeciwko jego analogicznemu stosowaniu. Po drugie, wyrażnie w swej treści odwołuje się on wyłącznie do art. 174 § 1 pkt 1 i 4, więc *contra legem* byłoby stosowanie go do art. 174 § 1 pkt 5 k.p.c. – gdyby ustawodawca chciał tam go zastosować, to wyrażnie w jego treści też by odesłał do tego punktu. Po trzecie, choć w skardze kasacyjnej wskazano, że w doktrynie budzi wątpliwości, czy brak odesłania do

art. 174 § 1 pkt 5 w art. 174 § 2 k.p.c. to celowy zabieg legislacyjny, czy przeoczenie ustawodawcy, to jednak nawet w wypowiedziach doktryny powołanych w samej skardze kasacyjnej nie formułuje się tezy o potrzebie stosowania *per analogiam* art. 174 § 2 w okolicznościach uregulowanych w art. 174 § 1 pkt 5 k.p.c. – choć zatem doktryna ma wątpliwość co do celowości unormowania i jego logicznej spójności, to jednak stan prawny *legis latae* uznaje za jednoznaczny. W tym stanie rzeczy brak podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W sprawie złożono odpowiedź na skargę kasacyjną, jednak nie zawiera ona wniosku o zasądzenie kosztów procesowych, a jedynie bardziej ogólny o obciążenie skarżącego kosztami postępowania. Nawet jednak, gdyby taki wniosek zawierała, to nie uzasadnia on zasądzenia kosztów na rzecz radcy prawnego składającego odpowiedź na skargę kasacyjną, ponieważ ten radca prawny działał w sprawie bezpośrednio w imieniu i na rzecz spółki, jako jej komplementariusz, a nie jako pełnomocnik procesowy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

aj